

Finansloven. Det er jo en rent finansiel og midlertidig Bevilling, saa det vilde jo have været betydeligt lettere at gennemføre den paa Finansloven end at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse herfor. Men det er selvfølgelig et Spørgsmaal, jeg lægger mindre Vægt paa og ikke skal udtale mig nærmere om.

Naar der har været saa mange Ansøgere i Aar, at det har været umuligt at tilfredsstille dem, kommer det jo noget af, at netop i de foregaaende Aar er der en Del, der har ventet paa, at den nye Lov skulde byde dem bedre Vilkaar, og som derfor har oppebiet den Tid, da den nye Lov blev vedtagen. Af den Grund er der kommet et stort Antal Ansøgere i Aar, og da det har været muligt hidtil at bevilge Laan til alle kvalificerede Ansøgere, ere de i stor Udstrækning gaaede ud fra, at de nu vilde kunne faa Laan og have, allerede forinden Kommissionerne besigtigede Jordlodderne, forberedt sig paa at bygge. Det er derfor, de store Vanskeligheder ere opstaaede i Aar. Til Tillægslaanene gives der 1 Mill. Kr., og de ere fuldt optagne for det kommende Finansaar. Deraf følger, at der kun bliver 3 Mill. Kr. til Nylaan. Det er altsaa det samme Beløb som i tidligere Aar, men da vi jo have sat Laaneværdien op fra 5,000 til 6,500 Kr., ville ærede Medlemmer forstaa, at man nu ikke kan yde saa mange Bevillinger til Nylaan, som vi have kunnet i de tidligere Aar. Imidlertid ville Tillægslaanene jo kun lægge Beslag paa den Million i kortere Tid. I Løbet af et Par Aar vil jeg antage, at saa at sige alle Tillægsbegøring er tilfredsstillede, og saa vil der kunne ydes større Beløb til Nylaan. Jeg er derfor overbevist om, at der ikke i Fremtiden vil komme saa store Vanskeligheder som i indeværende Aar. For det kommende Finansaar føler jeg mig overbevist om, at man ved Hjælp af den Million, som foreslaas, vil kunne afhjælpe de største Vanskeligheder. Der er mange af de Husmænd, som søge Laan, og som ikke have faaet deres Ansøgninger bevilgede, der ere inde i Vanskeligheder; det vil forvolde dem store Tab, og for nogle vil det maaske volde ganske uoverstigelige Vanskeligheder, hvis der ikke ydes dem Laan for det kommende Finansaar.

Jeg turde maaske udbede mig Tilladelse til at oplæse nogle faa Linier af den højtærede Landbrugsministers Udtalelser ved Lovforslagets Fremlæggelse. Den højtærede Minister udtalte: „Det havde været ønskeligt at kunne gaa videre end her fore-

slaaet, jeg tør sige i høj Grad ønskeligt.“ Jeg er i dette Stykke fuldstændig enig med den højtærede Minister, de nuværende, øjeblikkelige Forhold kunde gøre det i høj Grad ønskeligt, at man kunde gaa noget videre, end her er foreslaaet. Naar den højtærede Minister imidlertid tilføjer: „men paa Grund af Lovgivningsmagtens Stilling i Fjor, da vi forhandlede dette Spørgsmaal, og særlig paa Grund af hele den økonomiske Stilling i Øjeblikket har jeg ikke yovet at foreslaa mere end den Million Kroner, der foreslaas her“, da tror jeg, den højtærede Minister burde have indskrænket sig udelukkende til den sidste Grund. Jeg tror, den højtærede Minister er i Besiddelse af saa meget Mod, at han udmærket turde have foreslaaet at gaa videre trods Folketingets Afgørelse og Afstemning i Fjor angaaende dette Spørgsmaal. Thi den højtærede Minister ved jo meget vel, at der ikke fra vor Side var nogen Uvillie mod at gaa højere op, skønt det jo havde vist sig, at Beløbet hidtil havde været tilstrækkeligt til, at alle kvalificerede Laanebegøring kunde efterkommes. Men det, som for os og den daværende Landbrugsminister var den eneste Grund til ikke at gaa højere op, var netop den økonomiske Stilling, som i høj Grad opfordrede til at begrænse sig. Det er jo ogsaa den højtærede Landbrugsminister nu fuldstændig klar over. Desuden ved ogsaa den højtærede Landbrugsminister, at jeg i hvert Fald for mit Vedkommende og som mit Partis Ordfører gentagne Gange har udtalt overfor den højtærede Minister, der som daværende Medlem af Tinget her stadig var en Million højere end vi andre, at hvis det skulde vise sig, at dette Beløb ikke var tilstrækkeligt, saa følte jeg mig overbevist om, at Tinget baade havde Villie til og vilde formaa at finde Udveje til at afhjælpe Manglerne, om det skulde vise sig at være nødvendigt.

Jeg tror derfor, at den højtærede Minister ikke havde haft behov at have noget som helst Mod for at forlange et Beløb til at afhjælpe de øjeblikkelige Mangler, der ere saa let paaviselige, saadan som de ere i Øjeblikket. Det er jo muligt, at man, inden Revisionen af denne Lov næste Gang skal foregaa, vil kunne finde nye Veje. Men jeg tror i hvert Fald ikke, Sagen lader sig standse, og det er min Overbevisning, at den netop paa de Egne, hvor den har haft Vanskelighed ved at trænge igennem, i de kommende Aar vil vise sig at vinde betydelig Fremgang. Det er min Overbevisning, at Lovens gode øko-